

Ne, nisem sam.

Ne, nisem sam na poti osameli,
brez druga nisem v teh samotnih dneh;
srce je moje v tvoji dlani beli
in v moji duši je tvoj solnčni smeh.

Ne, nisem sam kot ladja v snih večera,
ki jim bregov ni in ne belih cest;
saj jadro mi je tvoja tiha vera
in v jutro nosi me v bleščanju zvezd.

Ne, nisem sam sred mračnega hrumenja,
od vseh sovražen in od vseh proklet;
saj isto cesto greva hrepenenja,
saj tvoje sanje so moj živi svet.

Adam Mickiewicz:

Gora Kikineis.

(Iz „Krimskih sonetov“.)

Poglej v prepad: Nebesa, glej, tam vznak ležeča
so morje. Sred valóv je gora — ptič krilat,
zadet od strele, ranjenih peres škrlat
v obroč razgrnila kot mavrica iskreča,

snegá otok zgradila v vodi je blesteči.
Otók nad brezdnom jadrajoči je — oblak!
Na pol sveta mu z grudi pada nočni mrak.
Na čelu vidiš jasni trak mu plameneči?

To blisk je! ... A postoj! Prepad imaš pred nogo,
le konja divji dir premaga brezdna dalj;
jaz skočim; ti, z gotovim bičem in ostrogo,

ko zginem ti z oči, na rob glej onih skal:
če blisne tam pero, je svetli moj kolpák;
če ne, — pot to je v zadnje hodil moj korak.

Preložil Vojeslav Molè.

